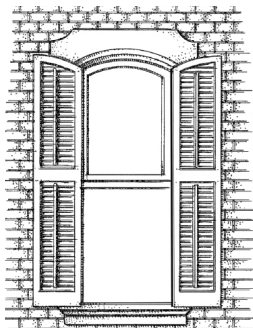

**VESTI
iz sveta**

**II
2013**

II tromesečje

ISTOČNO-CENTRALNA AFRIČKA DIVIZIJA

Dragi vođo Subotne Škole,

Ovog tromesečja posvetićemo pažnju na Istočno-Centralnu Afričku Diviziju (ICAD) u kojoj se nalaze Burundi, Demokratska Republika Kongo, Džibuti, Eritreja, Etiopija, Kenija, Ruanda, Somalija, Tanzanija i Uganda.

Izazovi

Više od 324 miliona ljudi žive u ovoj diviziji, među kojima je i više od 2.7 miliona Adventista. To je odnos jednog adventiste na 118 ljudi. Iako to deluje kao značajan odnos, to je još uvek manje od 1% adventista. Značajan procenat populacije ove oblasti ne pripada Hrišćanstvu. Oko 25 miliona ljudi je Islamske veroispovesti, uključujući 32% populacije Tanzanije, 8% Kenije i 100% populacije Somalije. Izazovi koji se nalaze pred hrišćanima u ovoj oblasti su ogromni.

Medicinska služba se pokazala kao efikasan način da se otvore nehrišćanski domovi, kao i domovi hrišćana drugih konfesija. Kad god im je to neophodno, ljudi u ovoj oblasti se mogu osloniti na adventističke hrišćane. Adventistički doktori i medicinsko osoblje se mole za fizičko i duhovno ozdravljenje svojih bližnjih. Već više od 40 godina adventisti rukovode malom klinikom blizu Mvanze, grada na južnoj obali jezera Viktorija. Tokom godina, klinika je rasla

i proširivala svoje službe i usluge. Njena reputacija prevazilazi njene kapacitete. Adventisti u Tanzaniji su prihvatili izazov da sagrade veliku bolnicu na zemljištu klinike. Ali oni to ne mogu sami. Potrebna im je pomoć.

Obrazovanje je efikasno oruđe da se mladi ljudi usavršavaju za službu Bogu, za širenje radosne vesti i predstavljanje Hrista ljudima koji ga još ne znaju. Nekoliko adventističkih univerziteta nalaze se u ovoj Diviziji. Obrazovanje privlači hiljade mladih ljudi unutar i izvan crkve. Univerziteti se konstantno suočavaju sa izazovima, da rastu i održavaju jake programe. Ali njihovi budžeti su ograničeni i neophodna im je pomoć, da bi još više napredovali.

Ovog tromesečja ICAD se fokusira na proširenje obrazovnog i medicinskog rada, što čini zapravo srce misije doseganja ljudi. Vaši darovi Trinaeste Subote pomoćiće da se izgrade jaki temelji za napredak Božijeg dela u Keniji, Tanzaniji i Demokratskoj Republici Kongo (DRK).

Mogućnosti

Ovog tromesečja darovi trinaeste subote pomoćiće:

- Da se izgrade kuće za nastavni kadar i oženjene studente na univerzitetu Baraton, u Keniji.
- Da se izgradi blok školskih učionica u Baraton osnovnoj školi, koja se nalazi na kampusu istoimenog univerziteta na istoku afrike u Keniji.
- Da se dovrši, kompletira i opremi Mvanza Adventistička bolnica u Tanzaniji.
- Da se izgradi blok školskih učionica na adventističkom univerzitetu Lukanga u DRK.
- Da se obezbedi centar za obuku u Kinšasi DRK.
- Da se izgrade dva dečija centra za dečije bogoslužjenje u Kinšasi.

06. april 2013.

KAKO ĆE ĆUTI? – KENIJA

Henri je izgubio sluh kada je imao 12 godina nakon teške bolesti opasne po život. U Henrijevom životu se sve naglo promenilo. Prebačen je u školu za gluve, i ubrzo naučio da komunicira znakovnim jezikom. Brzo se uklopio u svoju novu okolinu, ali je bio drugačiji od ostalih učenika. On je bio odrastao u svetu ljudi koji čuju. Razumeo je mnoge stvari sa kojima se gluve osobe susreću. Želeo je više od običnog posla da bi preživeo. Želeo je da nastavi svoje obrazovanje. Školski profesori su mu pomogli da uspe.

Ali državna srednja škola je predstavljala nove izazove za Henrija. Ali u školi nije bilo nikog ko bi poznao znakovni jezik, da mu prevodi. Henri je prepisivao beleške i komentare sa table koji bi profesori napisali, a njegovi školski drugari bi mu pozajmljivali svoje sveske. Strpljivo i istrajno, Henri je završio srednju školu.

Božije delo napreduje

Henri je vredno radio i upoznao dosta gluvonemih adventista koji su živeli u istom gradu. Osnovali su malu grupu koja se okupljala u njegovom domu i imala svoja bogoslužjenja subotom. I grupa je rasla i napredovala. Henriju je bila potrebna pomoć u vođstvu, ali ga lokalne crkvene vođe nisu razumele, tako da se Henri okrenuo internetu. Preko neta je upoznao kanadskog pastora koji je radio sa gluvonemim osobama. Pastor je slao Henriju materijale i DVSD-eve koje je mogao da koristi u svojoj službi.

Lokalna adventistička crkva je saznala za postojanje Henrijeve grupe i pozvala ih je na zajedničko bogoslužjenje. U crkvi nije bilo nikog ko bi znao znakovni jezik, ali su zato vernici ispisali celokupno bogoslužjenje. Na kraju bogoslužjenja su se molili da Bog nađe osobu koja čuje i zna znakovni jezik koja bi prevodila celokupnu službu Henriju i njegovoj grupi.

A onda su upoznali jednu sestru po imenu Vitnes (P.P svedok), profesorku u specijalnoj školi za rad sa gluvonemim osobama. Ona je rado prihvatila da im bude prevodilac, i grupa je konstantno na-

predovala. Predsednik Istočno Afričke Unije je bio veoma iznenađen kada je saznao za grupu gluvonemih vernika. Podržao je njihovu službu, i omogućio da se osnuje tim koji bi širio Jevanđelje širom Kenije. Petoro volontera se pridružilo grupi, da bi što bolje naučili znakovni jezik, i pomogli u širenju Božije vesti na veliki broj gluvonemih osoba. Unije je izabrala crkve koje mogu da prihvate službu sa gluvonemim osobama, i podrže volontere dok pokušavaju da dopru do onih koji još nisu čuli Božiju Radosnu vest, na način na koji mogu da razumeju.

Odgovor na Božiji poziv

Henri i još četvoro mladih ljudi koji se spremaju za službu sa gluvonemim ljudima studiraju na adventističkom univerzitetu Baraton na zapadu Kenije i spremaju za rad u Božijem delu. Henri se malo brinuo kako će se njegovi gluvonemi prijatelji snaći na univerzitetu. Njegov strah je bio neosnovan, oni su toplo prihvaćeni, i mnogi studenti im pomažu da završe svoje studije.

Monin poziv

Grupa je imala dva prevodioca. Jedna je Monika, koja je studirala da postane profesor kada je upoznala grupu gluvonemih adventista. Kako tada nisu imali nikog ko bi im prevodio na znakovni jezik, ona je pohađala nastavu za gluvoneme osobe, da bi ovladala znakovnim jezikom i mogla da prevodi svojoj braći u Hristu.

Kada je završila srednju školu, vratila se svojoj kući i okupila nekoliko gluvonemih osoba u svojoj zajednici. Počela je da volontira kao evanđelista za gluvoneme osobe. Počela je sa grupom od šestoro ljudi, koja je broјčano rasla kako je napredovalo delo širenja jevanđelja. Monika je potpuno ovladala znakovnim jezikom i uz pomoć dva svoja prijatelja, krenula da poziva gluvoneme osobe u adventističku crkvu. Broj gluvonemih ljudi koji sada dolaze na bogosluženje je 28. Bog preko Monike poziva ljude u crkvu. Ona želi da nastavi svoje školovanje i upisala je teologiju na adventističkom univerzitetu istočne afrike. Dok pohađa nastavu, ona u isto vreme služi kao prevodilac grupi gluvonemih ljudi.

Izazovi se nastavljaju

Delo među gluvonemim osobama je napredovalo, ali mnogi izazovi i dalje ostaju. Svest o neznatnom položaju gluvonemih osoba je još uvek u istočnoj Africi na niskom nivou. Zadatak je velik, a izvori nedovoljni. Nedostatak lokalnih materijala namenjenih gluvonemim osobama predstavlja veliki izazov sa kojim se crkva suočava, u delu širenja Božije ljubavi i poruke nade.

Mali broj gluvonemih osoba ima visoko obrazovanje. Crkva radi na identifikaciji i obuci gluvonemih volontera za rad sa drugima koji ne mogu da čuju. Ko može bolje razumeti njihove potrebe, nego neko sa istim problemom. (Rimljanima 10:14-15) : *“Kako će dakle prizvati koga ne verovaše? A kako će verovati koga ne čuše? A kako će čuti bez propovednika? A kako će propovedati ako ne budu poslani? Kao što stoji napisano – Kako su krasne noge onih koji donose glas za mir, koji donose glas za dobro!”*

Adventistički univerzitet istočne Afrike priprema mlade ljude da služe Bogu na svaki način. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja, pomoći će da se ojača služba, da se dosegnu ljudi u ime Božije ljubavi.

BRZE ČINJENICE

- Kenija se nalazi na ekvatoru na istoku Afrike. Izobilje divljih životinja privlači turiste i predstavlja značajan izvor prihoda države. Visoravni na zapadu čine bogato poljoprivredno zemljište. Ali česte suše i povremene poplave izazivaju puno neprilika, i otežavaju život ljudima, koji se većinom oslanjaju na poljoprivredu za svoje preživljavanje.
- Engleski i Svahili su zvanični jezici u Keniji, ali ljudi se služe i stotinama drugih dijalekata u svojoj svakodnevnoj komunikaciji.
- HIV predstavlja najveću zdravstvenu pretnju Keniji, kao i dobrom delu podsaharske Afrike. Najveći udar trpi najsiromašniji sloj populacije.

13. april 2013.

NADA I BUDUĆNOST – KENIJA

Feliks je zamahnuo i odsekao sekirom drvo koje se nalazilo pred njim. Petnaestogodišnji dečak je znao da je sečenje drva bilo zabranjeno, ali bio je u očaju. Sa još 12 dece u domu svojih roditelja, morao je da sam zarađuje novac za svoje školovanje ako je želeo dalje da ide u školu. Čvrsto je stegao veliku sekiru, i ponovo zamahnuo.

U tom trenutku, čuo je nešto. Podigao se i pogledao, kako mu se nekoliko ljudi kroz travu približavaju. Srce mu je ubrzano kucalo. *Gotovo je! Uhvaćen sam!* – pomislio je. A onda je shvatio da ovi ljudi nisu vladini službenici, ali je njihovo prisustvo izazivalo neugodnost.

“Daj nam pola tvojih cepanica i ostavićemo te na miru samog” – reče jedan od njih.

“Ako vam dam, onda neću imati dovoljno da platim svoju školarinu” – odgovori Feliks praveći jedan korak unazad.

Ljudi su prišli bliže, namrštenih lica. Feliks je uzeo svoju sekiru i potrčao prema svojoj kući. Ljudi ga nisu sledili. Njegove cepanice su nestale, a samim tim i njegova nada da će se vratiti u školu.

Drugi način

Feliksov rođak mu je predložio da ga odvede na adventistički univerzitet, nekih 30 kilometara udaljenog. “To je velika škola” – reče njegov rođak. “Tamo, ima sigurno posla” Feliks je klimnuo glavom. Nije znao ništa o adventistima, ali ako bi mogao tamo da zaradi novac za svoje školovanje, bio bi zahvalan.

Nedugo zatim, rođak i on su stigli pred kapiju univerziteta. “Biće sve u redu” – reče mu rođak dok se pozdravljao sa Feliksom, lupkajući ga po leđima. A onda se okrenuo i vratio putem kojim su zajedno došli, ostavljajući Feliksa samog i nesigurnog.

Zvuk glasova koji su pevali prostirao se širom kampusa. Pesma je privukla njegovu pažnju. Pratio je glasove i naišao na skup ljudi. Zastao je da čuje o čemu je bila reč, i mir je odjednom zapljusnuo njegovo srce. Nekoliko momaka koji su prethodno pevali, su ga pri-

metili kako stoji na vratima prostorije, pozvavši ga pokretom ruku, da im se pridruži na sastanku. Feliks je poslušao mladiće zbunjen njihovom toplom prijateljskom dobrodošlicom. Shvatio je da je sastanak deo serije sastanaka koji će se održavati u toku cele sedmice širom kampusa. Nakon sastanka, nekoliko mladića mu je prišlo, upoznavajući se sa njim. Kad su saznali da mu se svidelo njihovo pevanje, pozvali su ga na probu svog hora i časove proučavanja Biblije. Feliks se osećao toplo, kao u svom domu. Na kampusu je bio tek nekoliko sati, a veće je stekao prijatelje i pronašao nešto što mu je pričinjalo radost. Ponadao se da će uspeti da pronađe posao, i da će uskoro za neki dan doći u školu i pridružiti se ovim momcima. Pokušaće da ostvari svoju ideju.

Novi život, nova nada

Feliks je pronašao posao, da čisti fakultetsko dvorište, pere ljudima kola i radi druge poslove koji su mogli da mu donesu nešto novaca. Iznajmio je sobu izvan kampusa. To je bila jedna od nekoliko malih izgrađenih kućica od blata, poređanih jedna do druge. Nije imao ni struju, ni grejanje, a i krov mu je prokišnjavao, kad god je padala kiša. Ali je bilo jeftino, i mogao je nepšto da uštedi za svoje školovanje. Njegova ušteđevina nije rasla brzinom koju je očekivao. Ponekad bi bio obeshrabren. Ali je čvrsto držao svoj san pred sobom u mislima. Svoje slobodno vreme je ispunjavao horom, Biblijskim proučavanjima i sastancima izviđača. Nekoliko meseci kasnije, krstio se u adventističkoj crkvi.

Nestrpljiv da otpočne svoje školovanje, kupio je nekoliko polovnih knjiga od nekih studenata, tako da je mogao sam da uči. Učio je biologiju, poljoprivredu, ekonomiju, nadajući se da će uspeti dovoljno da nauči da položi državni prijemni ispit za fakultet. Mnoge noći proveo je nagnut nad svojim knjigama, čitajući pod svetlošću sveće i testirajući samog sebe, pišući svoje radove na izmišljena pitanja iz gradiva. Ponekad bi pitao svoje prijatelje da mu oni ocene pisane radove. Kad je došlo vreme polaganja nacionalnog prijemnog ispita, položio je. Bio je oduševljen i odlučan da nastavi svoje obrazovanje na adventističkom univerzitetu. Ali nije imao novca za školarinu. Upisao je univerzitetski radni studijski program i radio godinu

dana. Zaradio je dovoljno novca da studira jedan semestar. Tako je otpočeo njegov težak put ka ispunjenju svog sna. Godina dana rada, jedan semestar studiranja, pa opet godina dana rada jedan semestar studiranja...Feliks nastavlja svoje studije i služi kao podpredsednik studentske organizacije. On je đakon i vođa izviđačkog odreda crkve na kampusu. "Univerzitet istočne afrike Baraton mi je pomogao da ispunim i oživim svoje snove. U svom boravku na kampusu, shvatio sam da me Bog priprema za nešto mnogo veće. "Sada imam novu veru, nove prijatelje, novu nadu"

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja omogućiće studentima bolje uslove stanovanja na kampusu. Hvala vam što svojim novčanim prilozima podupirete težnju da se mladim ljudima, kao što je Feliks izade u susret i obezbede bolji uslovi života na kampusu.

Misionske informacije

Više od 700,000 Adventista živi u Keniji. To je odnos od 1:61. Ali milioni ljudi još nisu čuli vest da Gospod Isus dolazi uskoro.

Pioniri globalne Misije osnivaju nove crkve u oblastima u kojima malo adventista živi. Škole i bolnice su dobro sredstvo da još mnogi spoznaju Reč i ljubav Božiju.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja, pomoćiće da se adventistički univerzitet istočne afrike proširi, tako što će biti izgrađene kuće za oženjene studente i službenike fakulteta, kao i blok učionica za osnovnu školu koja se nalazi u okviru univerzitetskog kampusa.

20. april 2013.

SRCE KOJE TRAŽI – KENIJA

Od svog đaćkog doba, Stiven je u svom umu postavljao mnoga pitanja o Bogu. Kada je čuo priču o stvaranju, primetio je da je Bog počينو u sedmi dan. Ali je znao da njegova crkva slavi nedelju. *Kako nedelja može biti prvi dan i sedmi dan u sedmici?* – Pitao se. Niko nije imao odgovor koji bi ga zadovoljio.

Misterije i slagalice

U srednjoj školi, odlazio je u različite crkve, tražeći pravu istinitu religiju. Ali svaka crkva je izgledala kao da joj nešto nedostaje. A i pitanje o suboti ga je stalno mučilo. Čitajući svoju Bibliju, pročitao je i 10 Zapovesti, što je još više unelo zbrku oko subote i nedelje. Pitao je vođu crkve za tu nejasnu slagalicu oko subote i nedelje, ali umesto da dobije odgovor, Stivenu je rečeno da izbegava ljude koji slave subotu.

Stiven je bio čuo neke stvari o ljudima koji svetkuju subotu. Neki ljudi su smatrali da svetkovaoci subote proslavljaju đavola, jedu ljudsko meso i piju krv. Stiven je samo uzdisao, i pitao se hoće li ikad naći odgovor koji će mu biti zadovoljavajući?

A onda jednog dana, kada je bio u kancelariji školskog blagajnika, službenik mu je ponudio časopis o suboti. Odneo ga je u svoju sobu, nestrpljiv da pročita, ali drugi momak cimer mu je uzeo časopis, pre nego što je stigao da ga pročita.

Svetlo se probija

Stiven je otišao kući za vreme letnjeg raspusta i našao neke knjige koje je njegov brat bio doneo kući da pročita. Jedna od njih bila je "Velika Borba" U roku od nedelju dana Stiven je progutao knjigu, proveravajući u svojoj Bibliji navedene tekstove da bi se uverio da knjiga govori istinu. Bio je oduševljen knjigom i ubeđen da ona govori istinu. Govorio je svojim prijateljima o onome što je u knjizi pronašao. Jedan njegov prijatelj se zainteresovao za pitanje subote. Stiven je tražio u svojoj okolini nekog ko je držao subotu. Našao je jednog adventistu koji mu je dao odgovor na pitanje koje ga je godinama unazad proganjalo. Dok su zajedno proučavali, Stiven je shvatio da taj mladić govori istinu. Mladić ga je pozvao da mu se pridruži na bogoslužjenju u crkvi. Stiven se složio, ali najbliža crkva je bila 3 sata pešačenja udaljena.

Stiven je setio glasina koje je bio čuo, da su poštovaoci subote zapravo svetkovatelji đavola. Ali ipak je bio odlučan, da se sam uveri da li ti ljudi svetkuju Boga kao što Biblija kaže, ili su oni zaista bili sledbenici đavola.

Rano u subotu ujutro, sa svojim novim prijateljem krenuo je na trosatni put do crkve. Kad su stigli do crkve, Stiven je pustio svog prijatelja da uđe prvi i osmatrao da li ima nešto što mu se čini sumnjivim. Vernici su ulazili u crkvu sa strahopoštovanjem i sve je izgledalo normalno. Slušao je pažljivo dok su vernici razgovarali o Biblijskoj pouci. Svaki stih koji bi čuo da se sa katedre spominje, proveravao bi u svojoj Bibliji, shvativši da ovi ljudi zaista podučavaju Božiju Reč.

Nakon bogoslužjenja bio je pozvan da ostane na zajedničkom ručku. Pažljivo je posmatrao hranu na stolu. Nije video ljudsko meso niti krv, zapravo nije ni bilo mesa. Nakon ručka bio je prisutan na još jednom Biblijskom času, gladan novog duhovnog znanja. Na povratku kući, doneo je odluku da i naredne subote bude sa adventistima ponovo.

Zakoračiti u veri

Stiven je bio ubeđen da adventistička crkva uči Biblijske istine. Odlučio je da se krsti. Njegovi roditelji se nisu slagali sa njegovom odlukom, i religiozne razlike su postale uočljive u njihovom domu. Na kraju je napustio svoj dom, preselivši se u drugi grad, u kome je pronašao posao koji mu je omogućavao da slobodno svetkuje subotu. Tamo je upoznao novu crkvenu porodicu i počeo da širi svoju veru na ljude sa kojima je dolazio u kontakt. Nekoliko porodica je došlo Hristu na osnovu Stivenovog svedočenja. Stiven je studirao agronomiju u lokalnoj školi.

I pored manjih problema sa ispitnim rokovima koji su padali u subot, na kraju je završio sa veoma dobrim uspehom. Želeo je da proučava Božiju Reč još dublje. Saznao je za adventistički univerzitet, i otputovao na zapad kenije i tamo upisao studije. Nije imao ni sponzora, ni novca za školarinu. Morao je da naporno radi i prekovremeno, da bi skupio dovoljno novca da plati za školarinu. Ali je ostao usredsređen na svoj san i uskoro će završiti svoje studije. On želi da se vrati u svoj dom, da među svojom rodbinom i prijateljima širi jevanđelje. “Ima tako malo adventista u mom kraju. Ovo je bio dugačak put do istine, ali zahvalan sam Bogu za ovu školu koja Boga stavlja na prvo mesto” – kaže Stiven.

Deo darova trinaeste subote pomoćiće da se omogući studentima i osoblju univerziteta bolji uslovi stanovanja, kao i blok učionica za osnovnu školu, tako da još više mladih ljudi mogu doći do spoznaje Boga, i odlučiti da mu služe u ovom delu afrike.

MISIONSKE INFORMACIJE

- Univerzitet istočne afrike Baraton na zapadu Kenije je jedan od 3 univerziteta koji je sponzorisan od strane divizije. On nudi široki spektar aktivnosti i časova obuke, da bi se studenti što bolje pripremili za službu Boga u svojoj zemlji.
- Više od 2,000 studenata je trenutno upisano, a još mnogi žele da budu primljeni. Ali na univerzitetu nema dovoljno mesta za boravak tolikog broja studenata. Jedan deo darova priloženih trinaeste subote omogućiće da oženjeni studenti i osoblje fakulteta dobiju odvojene prostorije za stanovanje. Nadamo se da će univerzitet Baraton nastaviti da služi rastućem broju populacije studenata koji dolaze iz svih delova istočne afrike.
- Za više informacija o univerzitetu Baraton i njegovim aktivnostima, kao i Božijem delu u Keniji, pogledajte adventistički misioni DVD za ovo tromesečje.

27. april 2013.

HITNA POTREBA – TANZANIJA

Više od 30 godina adventistička medicinska klinika u Mvanzi u Tanzaniji je služila pokrivajući veliku oblast severne Tanzanije. Klinika je spasila stotine života i blagoslovila još hiljade svojim delovanjem i službom..

Zaharija je došao u kliniku sa veoma ozbiljnom malarijom, potencijalna smrtna bolest koja se prenosi ujedima komaraca. Zaharija je mogao da ode u državnu bolnicu, ali je znao da je tamo prenatrpano i da će biti bolje lečen u maloj adventističkoj klinici. Bio je prinljen i lečen nekoliko dana. Dok je primao terapije, osoblje je

nenametljivo razgovaralo sa njim o Bogu. “Veoma cenim pažnju i brigu koje je osoblje klinike pokazalo prema meni, kada mi je bilo loše” – Zaharija kaže. “Dali su mi nadu, da ću se brzo oporaviti, čak i u teškim momentima. Drago mi je da mi je osoblje pričalo o Isusu. Sada i ja verujem u Boga”. Zaharija nije adventista, ali je postao jedan dobar ambasador adventističke klinike i celokupnog brižnog medicinskog osoblja u njoj.

Mara je stigla u kliniku pošto je prethodno provela 4 dana u prenatrpanoj državnoj lokalnoj bolnici. Bila je uplašena i u bolovima. Osoblje klinike se molilo za njene bolove i pomoglo joj da na svet donese svoju bebicu. Mara je ispričala svom suprugu koliko je osoblje klinike bilo brižno prema njoj. Iako je porodica druge vere, zahvalio se zaposlenima za molitve koje su upućivali Bogu za njegovu suprugu i dete. Danas, Mara i njena novorođena beba redovno dolaze na kontrole u kliniku. Oni znaju da se adventisti zaista brinu o njima.

Ali služba na klinici ide mnogo dalje od same medicinske brige za pacijente. But ministry at the clinic goes beyond medical care. Jedna ne-adventistička medicinska sestra je bila toliko ganuta kada je videla da se osoblje iskreno moli za pacijente. Primetila je da su subote u klinici specijalno drugačije od ostalih dana, sa duhom mira i brigom za zdravlje pacijenata kakvu nikada ranije nije videla. Iako bolnica nije naplaćivala svoje usluge u subotu, pacijenti su primali sve svoje terapije i svu neophodnu stručnu pomoć i brigu. Ona je počela da postavlja pitanja drugom osoblju i saznala mnogo o veri i učenju adventističke crkve. Počela je da proučava Bibliju sa bolničkim pastorom i radoznalo nastavlja da upija nova saznanja o tome šta to adventiste čini drugačijim.

Omari je u svojoj lokalnoj zajednici vođa. Kada je grad ustupio zemljište 1979 na kome je izgrađena klinika, njegova porodica je među prvima koristila usluge klinike, iako pripada drugoj veroispovesti. Od tada, njegova porodica po potrebi koristi usluge adventističke klinike. Omarijeva starija sestra ima problem sa bolešćusrcu i jetre. Kada je dobila velike čireve po nogama, doktori iz klinike su je lečili. Bili su zabrinuti za njeno zdravlje, savetujući je da ode u lokalnu bolnicu na dalja ispitivanja. Ali Omarijeva sestra je odbila taj predlog rekavši da želi da bude lečena u maloj adventističkoj klinici.

Medicinsko osoblje koje je lečilo mladu ženu, se najpre molilo za njeno ozdravljenje, nakon čega se njeno zdravstveno stanje poboljšalo.

“Sve ove godine klinika je napredovala i rasla” – Omari kaže. “Osoblje se toliko mnogo trudi oko pacijenata iako imaju mali budžet. Sada kada će se bolnica proširivati i povećavati spektar njenog delovanja i usluga, mi, ljudi iz ove zajednice, ne želimo da idemo da se drugde lečimo, nego želimo da svu neophodnu negu dobijemo ovde. Ova institucija ima jako lepu reputaciju. Radujemo se što adventisti proširuju svoju kliniku, tako da sad možemo da kažemo da će to uskoro biti najbolja i najmodernije opremljena bolnica sa najboljim i najbrižnijim osobljem” “Ja nisam hrišćanin, ali znam iz svog iskustva da se adventisti brinu o svojim bližnjima bez obzira kojoj veri pripadali” – dodaje Omari.

Danijel je biznismen u Mvanzi. On se sa svojom suprugom po potrebi leči u ovoj medicinskoj ustanovi od njenog prvog dana rada. Kada je njegova supruga bila trudna, zamolia je doktore ove adventističke klinike da nadgledaju njenu trudnoću. Doktori su bili zabrinuti, da bi Danijelova supruga mogla da ima određene komplikacije prilikom porođaja. Odneli su je do regionalne državne bolnice. “Moja supruga i devojčica su dobro, na čemu sam Bogu zahvalan” – kaže Danijel. “Sada sa nestrpljenjem očekujemo da se adventistička bolnica proširi, tako da možemo svu neophodnu medicinsku pomoć da dobijemo u novoj bolnici. Srećni smo što ćemo uskoro imati ovakvu bolnicu u našoj zajednici, jer ne želimo da idemo bilo gde drugde” “Zadivljeni smo načinom i brigom koju svo medicinsko osoblje pokazuje prema pacijentima. Znam da će ova nova bolnica biti ogroman dobitak za našu zajednicu, jer adventisti ne pružaju samo zdravstvenu negu svojim pacijentima, nego jačaju i njihovu duhovnu stranu”

Poziv

Adventistička klinika postoji da bi pomogla potrebama velike populacije severne Tanzanije. Adventisti iz cele zemlje su podneli velike materijalne žrtve da bi se ova nova bolnica sagradila. Deo darova trinaeste subote pomoćiće da se proširi zgrada i unapredi služba ove klinike, tako da još mnogi mogu da budu blagosloveni kroz iscelju-

jući dodir i duhovnu hranu, koje će se tamo ponuditi ljudima kojima je pomoć neophodna.

MISIONSKE INFORMACIJE

- Adventistička klinika u Mvanzi ima trenutni kapacitet od 15 kreveta i 27 osoba stručnog medicinskog kadra. Oko 100 pacijenata prođe kroz kliniku dnevno. Ova klinika je jedina u čitavoj oblasti koja radi 24/7.
- Buduća adventistička bolnica u Mvanzi, gradu koji sa svojom okolinom ima 700,000 stanovnika imaće nova odeljenja za hitnu pomoć, za zdrav način života, natalno i dečije – pedijatrijsko odeljenje, kao i salu za hitnu i opštu hirurgiju.

04. maj 2013.

ISPLATI SE BITI VERAN – TANZANIJA

Ja sam učenik u Tanzaniji. Vredno radim i imam dobre ocene. U osnovnoj školi učitelji nisu imali ništa protiv mog odsustvovanja sa nastave subotom. Ali, kada se veoma važan nacionalni ispit primakao, stvari su se promenile. Rezultati dobijeni na tom ispitu odrediće dalji tok naših budućnosti. Ako budemo dobro uradili, možemo da se upišemo u jednu od najboljih srednjih škola sa velikom prohodnošću i očekivanjima za nastavak obrazovanja na univerzitetu jednog dana. Škole takođe imaju koristi od toga koliko se dobro uradi državni ispit. Škole se rangiraju na osnovu rezultata koje njihovi učenicima postižu na ispitu. Tako da profesori često drže dodatnu nastavu subotom, za pripremu državnog ispita.

Pritisak

Veliki je pritisak na svakome. Ali za adventiste, pritisak je i veći. Samo je 10 adventista bilo u mojoj školi od 400 učenika. I nažalost, neki učenici adventisti su izabrali da idu na te pripremne časove subotom, otežavajući poziciju nama drugima, koji smo odbili da idemo.

Zamenica direktora škole je adventista. Ona je veoma cenjena i posvećena profesorka, koja je često štitila naša prava i stajala za nas

– učenike adventiste, kada nismo išli subotom u školu. Ali jednog dana, direktor je rekao da ne želi da nijedan učenik propusti časove u prvu subotu. Mi smo znali da je ovaj dekret bio tačno uperen protiv nas. Nismo mogli nikog da pitamo da nas oslobodi nastave, tako da ni naša profesorka nije mogla da posreduje za nas. “Ne želim da iko od vas moli za slobodan dan” – rekao je direktor, a onda tačno gledao u moje oči i rekao “Tebe Priska očekujem da vidim ovde”, zatim izašao iz prostorije. Seo sam na svoje mesto ošamućen ovom izjavom. Znao sam da će me direktor potražiti narednog dana, i da će mi napraviti problem ako me ne bude video u školi. Ali, bio sam odlučan da stojim čvrsto za svoje verovanje. Kada su me drugari upitali šta ću da radim sa nastavom u subotu, mirno sam im odgovorio, da ću u to vreme biti u svojoj crkvi i da ću slaviti Boga.

Molitva

Te večeri razgovarao sam sa svojim roditeljima o direktorovoj zapovedi. Bio sam zabrinut, ukoliko ne prisustvujem dodatnoj nastavi, možda neću dobro uraditi završni državni ispit. Otac me je ohrabrio i podsetio, da Bog nikad nije bio poražen i šta bi On učinio u ovoj situaciji. Zatim, se tata pomolio tražeći od Boga da bude uz mene, jačajući moju veru. Osećao sam se bolje.

U subotu ujutro otišao sam u crkvu. Ali bilo mi je teško da ne mislim o onome šta se dešava u školi.

U nedelju sam zvao neke drugare da vidim šta se desilo, ali nisam uspeo ni sa kom da se čujem. Tako da sam se pripremio za školu, uobičajeno kao i svakog ponedeljka.

Pre nego što sam i došao u školu u ponedeljak ujutru, jedan moj drugar je videvši me, potrčao do mene i rekao “Priska, ti sigurno imaš magičnu moć!” Pogledao sam ga sa pitanjem u očima. “Došli smo u školu u subotu ujutro, kao što nam je direktor rekao, ali je direktor imao hitan poziv, tako da je morao odmah da ode i otkazao je časove!” “Žao mi je što je direktor imao hitan poziv, ja nemam nikakve moći. Ali Bog ima moć da učini mnoge stvari”. “moja porodica i ja smo se molili da mi Bog pomogne da ostanem veran, i da se oslonim na Njega u bilo kakvoj situaciji” “Bog ceni molitvu svoje dece i

odgovara kako On smatra da je najbolje”. Moj prijatelj koji nikad nije bio zainteresovan kad god sam pokušavao da mu govorim o Bogu sad reče “Kako ja mogu imati veru kao što je tvoja?”

“Vera dolazi od provođenja vremena sa Bogom, upoznajući Ga. Čitaj Božiju Reč i razgovaraj sa Njim” – odgovorio sam.

Moj drug je zatražio da se pomolim sa njim. Kasnije, je prihvatio moj poziv da dođe u crkvu sa mnom. Nastavio je da dolazi sam u crkvu, da razvija svoj odnos sa Spasiteljem i da napreduje u svakom pogledu. Godinu dana kasnije, u prisustvu svoje sestre koja je počela da dolazi u crkvu sa njim, učinio je zavet sa Gospodom krštenjem.

Zaista mi je drago što sam ostao veran načelima, što sam održao subotu, bez obzira na sve.

Način svedočenja

Naša misionska darivanja pomažu da se mladi ljudi obučavaju da zastupaju i čvrsto stoje za svoja ubeđenja. Adventistička škola obučava mlade ljude za službu u Božijem delu.

Ovog tromesečja deo darova trinaeste subote pomoći će da se dovrši proširenje i opremanje bolnice u Mvanzi, velikom gradu na obali reke viktorija u Tanzaniji. Hvala vam što prilazete svoje darove da još mnogi mogu upoznati Isusa.

BRZE ČINJENICE

- Tanzanija se prostire u središnjem delu istočne afrike. U zemlji sa populacijom od 46 miliona stanovnika, više od 437,000 je Adventista. To je odnos 1:105.
- Mvanza je drugi grad po veličini u Tanzaniji, sa populacijom većom od 2 miliona ljudi. U celoj oblasti živi oko 8 miliona ljudi, među kojima je 134,000 adventista, što je odnos 1:60.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se dovrši toliko potrebna bolnica, koja može poslužiti da još mnogi ljudi upoznaju Isusa.

- Za više informacija o bolnici i napredovanju Božijeg dela u Mvanzi, pogledajte adventistički misioni DVD za ovo tromesečje.

11. maj 2013.

VIŠE OD POSLA – TANZANIJA

Ja sam medicinska sestra i radim u laboratoriji adventističke klinike Mvanza. Ispitujem krv i druge telesne tečnosti da bih saznala i pomogla u pronalaženju odgovarajuće terapije za bolesti ili infekcije mnogobrojnih pacijenata. Ja volim svoj posao, i znam da je važan, jer pomaže doktorima da uspostave pravu dijagnozu i leče pacijente. Ali ono što me čini najsrećnijom jeste rad sa ljudima koje svakodnevno upoznajem. To je ono što mom poslu daje pravo značenje.

Ljudi koji dolaze kod nas u kliniku imaju često potrebe koje su veće od samih zdravstvenih problema koji ih pritiskaju. Ponekad im je potrebno neko mesto da se sklone od nevremena ili možda nešto da pojedju. Ponekad dolaze sa duhovnim potrebama. Ja ih pažljivo saslušam i pokušavam da pomognem. Ako im je potrebna uteha ili saznanje o smislu života, ja im otvorim svoje srce i podelim sa njima, šta je Bog učinio za mene i ponudim im da se pomolim za njih. Mnogi reaguju pozitivno na moj poziv. Vernici iz lokalne crkve se trude da našim pacijentima pruže onu vrstu pomoći, koja je njima zaista neophodna. Smisao rada u adventističkoj klinici Mvanza jeste pružiti ljudima pomoć koja im je potrebna, bilo da je zdravstvenog ili duhovnog karaktera.

Rešena slagalica

Nedavno sam ispitivala krv jednog čoveka koji je patio 10 godina od bolnih rana po telu. Bio je u nekoliko bolnica na lečenju, ali izgleda nisu mogli da pronađu uzrok njegovog problema. Davali su mu određene kreme kojima je trebalo da tretira te rane, ali taj lek nije delovao. Tada mu je neki prijatelj rekao da proba u adventističkoj klinici.

Kada sam uzela uzorak njegove krvi na ispitivanje, našla sam prisustvo određenih parazita koji su se namnožili u organima te osobe. Pošto smo otkrili prisustvo tih parazita, bilo nam je lakše da tretiramo bolest lekovima koji uništavaju te parazite. Nedugo zatim, čovek se oporavio, rane su zacelile. Čovek je bio toliko zahvalan. Želeo je da sazna kako sam uspeła da pronađem šta je bio uzrok njegovog problema a mnogi pre mene to nisu uspevali. Rekla sam mu da pre svakog ispitivanja uzorka pomolim se Bogu da mi otvori oči, razbistri um da vidim i shvatim šta je konkretni problem.

Nada iznad ozdravljenja

Jednog drugog dana žena po imenu Marta* je došla u laboratoriju da ispita krv. Dok sam uzimala uzorke krvi, postavljala mi je pitanja o Bogu. Ja sam joj otvoreno rekla šta je Bog činio u mom životu.

Martino zdravstveno stanje je zahtevalo da dolazi na redovne testove i kontrole, tako da smo imale nekoliko prilika da razgovaramo. Na kraju sam pozvala Martu na Biblijske časove. Složila se sa odobravanjem.

Kada smo se našle na proučavanju, shvatila sam da Marta nije znala da čita. Počela sam da je podučavam. Počeli smo polako, čitajući samo po nekoliko stihova. Za 6 meseci njeno čitanje je toliko neverovatno uznapredovalo, tako da je zahtevala da samostalno čita Bibliju. Nedugo zatim želela je da dođe u adventističku crkvu i da se krsti. Kako sam je bolje upoznala, saznala sam da je muž napustio, jer je nju krivio što nisu mogli da imaju decu. Bio joj je potreban posao da bi imala da živi. Raspitivala sam se i saznala, da je u našoj klinici potreban neko ko bi čistio. Marta vredno radi i sad zarađuje za svoj život.

Deliti Božije knjige

Veliku radost mi pruža mogućnost širenja Božije ljubavi. Kad god neko pokaže interesovanje, ja im poklonim neku adventističku knjigu bez ikakve obaveze ili neki časopis. Kada me neko pita o Bogu ili veri ili o tome šta adventisti veruju, ja im poklonim knjigu *Čežnju* Vekova. U svojoj ordinaciji imam knjige o zdravlju, jer su one po-

pularne i mnogi ljudi dolaze u ambulantu zbog nekog zdravstvenog problema. Pre nego nešto nekome poklonim, pomolim se Bogu i pitam ga koja bi knjiga najbolja bila za tu osobu. Možda ne znam sve njihove potrebe, ali Bog zna. Oni koji mogu sebi da priušte i plate su srećni da to učine, što mi omogućuje da nabavim nove knjige za one koji ne mogu da plate. Ljudi se često vraćaju da mi kažu koliko su zadovoljni i srećni što sam im tu knjigu dala. Celokupno osoblje klinike pokušava sve da učini sa svoje strane da bi ohrabрили ljude. Obezbeđujemo im odgovarajuću medicinsku negu, ali pokušavamo i da zadovoljimo njihove osnovne potrebe, i pružimo duhovnu podršku takođe. Kada nova bolnica veća i lepša bude izgrađena, moći ćemo da ljudima pružimo još više.

Moj posao je da lečim ljude, ali moja odgovornost je i da ih dovedem da upoznaju Velikog Iscelitelja. Svo osoblje klinike se trudi na tom putu. Ne smemo učiniti manje nego što možemo, jer mi radimo za Boga.

(Marta) nije njeno pravo ime.

MISIONSKE INFORMACIJE

- 1972 je otvorena prva adventisatička klinika, izvan grada Mvanze. Tokom godina klinika je rasla i napredovala, a njena služba se umnožavala. Danas klinika ima 15 kreveta i opslužuje oko 100 pacijenata dnevno. To je jedina klinika u celokupnoj oblasti koja radi 24/7.
- Klinika omogućuje široki spektar usluga uključujući i hitnu medicinsku pomoć, seminare o zdravlju i higieni, stomatološku službu, laboratoriju za ispitivanje krvi i drugih telesnih tečnosti, i natalni blok.
- Crkva je otpočela sa izgradnjom bolnice na svom zemljištu. Deo dara trinaeste subote pomoćiće da se dovrši izgradnja i opremanje bolnice i proširi spektar medicinskih usluga za stanovništvo u celokupnoj oblasti (8 miliona ljudi).

18. maj 2013.

PUT PREMA BOGU – TANZANIJA

Kada sam bio dete, verno sam sledio porodičnu religiju. Kleknuo bih pored oca, spustivši glavu na zemlju, kao što je to činio moj otac, dok je izgovarao reči molitve koje nisam razumevao niti znao njihovo značenje.

U osnovnoj školi smo imali jednom sedmično čas verskog obrazovanja, kako je većina učenika poticala iz hrišćanskih domova, čas se bazirao samo na hrišćanstvu. Tad sam po prvi put saznao da se hrišćani drugačije obraćaju svom Bogu, nego što sam ja naučio u svom domu. To je bilo, kao da njihov Bog stoji kraj njih, mogavši da čuje njihove reči, kao što bi ih prijatelj čuo. Svidela mi se ta ideja o Bogu kao prijatelju, koji bi mi pomagao, kad god bi mi trebalo. Tako da sam uskoro počeo kratko da se molim duboko u svom srcu. Kako je Bog odgovarao na te moje molitve, rasla je i moja vera, ali se nisam usuđivao da govorim o tome drugima.

Nastavljanje obrazovanja

Kada sam završio osnovnu školu, jedan od mojih profesora je tad posetio mog oca “Vaš sin je veoma bistar” – rekao je profesor, “Predlažem vam da ga upišete u adventističku srednju školu u gradu. Škola ima lepu reputaciju i vaš sin će dobiti nivo obrazovanja koja će mu odgovarati u budućnosti”

I tako me je otac upisao u adventističku školu. Upozorio me je “Nemoj da čitaš nijednu hrišćansku knjigu ili da slušaš šta govore o svom Bogu”

Pošto je škola bila daleko od mog doma, ostajao sam u školskom boravku i spavaonici. Brzo sam stekao nove prijatelje i uživao u novim studijama. Još jednom sam shvatio da hrišćani nisu ljudi kojih se treba plašiti.

Adventistička škola je više pažnje posvećivala religiji nego moja prethodna škola. Imali smo versku nastavu svaki dan i službe u kape-li, kao i sedmična bogoslužjenja. Ponekad su učenici govorili na tim bogoslužjenjima. Bio sam zadivljen da sa slobodom govore velikom mnoštvu ljudi, iako se ponekad nisam slagao sa onime šta su govorili.

Sam istražujem

Što sam više saznavao o Bibliji, to me je više zanimalo i privlačilo. Primetio sam razlike u učenju Biblije i običajima koje sam kod kuće sa porodicom praktikovao. Sko su svi prisutni u crkvi imali Bibliju i pratili govornika, čitajući sa njim određene tekstove. U mojoj religiji, samo malobrojni ljudi su imali pristup svetim knjigama. Tako bismo slušali dok se reč iz svete knjige iznosi. Zapitao sam se tad – što mi nismo bili ohrabrivani da sami čitamo svoje svete knjige. Počeo sam samostalno da čitam Bibliju i pažljivo slušao na časovima religije ili na službama. Setio sam se upozorenja mog oca da se čuvam hrišćanskih knjiga, ali vremenom sam sve više shvatao da je hrišćanstvo zapravo istinita religija. Za vreme svoje druge godine u školi, znao sam da želim da prihvatim Gospoda kao svog Spasitelja i da postanem adventistički hrišćanin. Ali bio sam uplašen. Moja porodica će biti veoma ljuta. Neko vreme sam se borio sa tom mišlju a onda sam shvatio da me isti taj Bog koje me je doveo u ovu školu, može i rešiti problem u mom domu, omogućujući mi da slobodno sledim Hrista. Tražio sam da se priprelim za krštenje, ali o tome nisam ništa rekao mojim roditeljima kod kuće.

Učiti da deliš

Ali kada sam otišao kući na raspust, moja majka je odmah primećila i rekla “Sine, ti drugačije govoriš. Šta ti se desilo u školi? Da nisi postao hrišćanin?”

Kada sam priznao da sam postao vernik, majka se zaista naljutila. “Ako nastaviš dalje sa tom tvom novom religijom i budeš protiv naše religije, mi ti više nećemo biti roditelji. Pronađi sebi drugu majku i oca!”

Moj otac je međutim bio smireniji “Pusti ga” – rekao je “Kada završi školu, pridobićemo ga nazad za našu veru”

Laknulo mi je. Želeo sam da poštujem svoje roditelje, ali sam takođe želeo i Bogu da budem veran.

Pre završnog ispita, razboleo sam se od malarije, opasne bolesti. Morao sam da budem hospitalizovan. Na vreme sam se oporavio, da

položim svoje ispite, ali nisam mogao da učim. Molio sam Boga da mi pomogne, da pokaže mojoj porodici, da je Hristos zapravo moj Spasitelj i Pomoćnik u svakoj nevolji. Za vreme ispita sam osećao Božije prisustvo, a kada su konačni rezultati objavljeni moj rezultat je bio na vrhu liste.

Kako se moje putovanje sa Bogom nastavlja, ja imam sve više i više razloga da svojoj porodici govorim o Bogu i Njegovoj sili. Nije mi lako da sa njima razgovaram o Bogu, ali se molim Bogu da mi pokaže način kako da doprem do njihovih srca, da mi otvori vrata da im u potpunosti pokažem veličinu Božije ljubavi. Zahvalan sam profesorima i učenicima u adventističkoj školi. Pomogli su mi da upoznam Isusa. Ja želim da širim Božiju ljubav na druge ljude, onako kako sam je i ja primio.

BRZE ČINJENICE

- Tanzanija se prostire južno od Kenije, blizu ekvatora na istoku afrike. Nešto malo više od polovine stanovništva je hrišćana. Nekih 40% je muslimana a ostatak pripada tradicionalnim afričkim religijama.
- 99% populacije je afričkog porekla. Potiču iz više od 100 etničkih grupa.
- Zvanični jezik je Svahili.
- Za više informacija o delovanju crkve u Mvanzi ili adventističkoj medicinskoj službi u istom gradu, pogledajte na misionском DVD-u, odeljak o Tanzaniji.

25. maj 2013.

PRONAĆI SVOG BOGA – DEMOKRATSKA REPUBLIKA KONGO (DRK)

Rođena sam u hrišćanskoj porodici. Ali kada sam se udala za muslimana, prihvatila sam Islam. Čak i kad je moj suprug umro, nastavila sam sa Islamom jer me to podsećalo na mog voljenog supruga.

Počela sam onda u to vreme iz večer u večer, da sanjam isti san. Sanjala sam osobu – nisam mogla da vidim njeno lice – koja mi pruža Bibliju i citira tekstove iz nje. Nekih stihova sam se setila iz svoje rane mladosti. A onda sam sanjala da moram da idem u Kinšasu, glavni grad, tamo gde je moja sestra živela. Njen suprug je bio pastor u protestantskoj crkvi tamo. Ovi sni su me opterećivali. Na kraju sam rekla jednoj svojoj muslimanskoj prijateljici o tim snovima. Pažljivo me saslušala a zatim rekla “Osećam da te Bog zove, ne smeš se opirati Božijem pozivu” I Klimnula sam i počela da pripremam svoje stvari za put u Kinšasu. Pre nego što sam krenula, dala sam moj molitveni tepihčić, Kuran i svoju versku odeću mojim prijateljicama. Pitale su me je zašto im dajem sve te stvari. Da li time ostavljam svoju veru?

Ispričala sam im svoje snove, kazala da me neko zove i da moram da idem. Jedna od žena je sve ovo ispričala imam (verskom učitelju) koji je došao u moj dom odgovarajući me od odlaska. Ali rekla sam mu da me Bog poziva i da moram da idem. Imam je odgovorio tako što me je izbacio iz moje rođene kuće i rekao “Od danas je ova kuća moja i ja ne želim da tolerišem dva boga u svojoj kući. Ovde je samo Alah Bog.”

Nisam znala šta da radim, bila sam potpuno zatečena. Imam sina tinejdžera i odjednom nismo imali gde da idemo. Ponela sam nešto svoje odeće i ostavila svoj nameštaj i ostale stvari iza sebe i krenula napred. Tako smo moj sin i ja krenuli prema Kinšasi i domu mog strica.

Bilo mi je žao zbog mog sina, jer je zbog mene sve ostavio za sobom. Izvadila sam ga iz škole, odvojila od svih prijatelja i života koji je imao pre toga. Ali nije se žalio. U međuvremenu sam saznala da je već dugo želeo da postane hrišćanin. Bilo mi je drago što smo oboje ostavili prethodni život za nama.

Stigli smo kod mog ujaka veoma kasno uveče. Rekao je da se molio za mene da put dobro protekne. Iznenadila me je ova njegova izjava jer je znao da sam bila ubeđena muslimanka. Otvorio je širom vrata svog doma, govoreći mi da mogu da se osećam slobodno. Posle nekoliko dana počeo je da razgovara sa mnom o religiji.

Nekoliko sedmica kasnije sam otišla da se vidim sa imamom. Izvinihla sam mu se zbog moje odluke da pređem u hrišćanstvo. Bilo mi je žao, što je ta moja odluka dovela do prekida našeg prijateljstva. Obja-

snila sam mu da želim da sledim Boga. Zamolila sam ga da ne naudi ni meni ni mom sinu, što je inače bio običaj kad neko napusti svoju veru i pređe u drugu. Mogla sam da vidim u njegovim očima bes. Rekao mi je “Mnoge ljude si dovela u Islam, sramota je da napuštaš veru sad”

Jednog dana sam saznala da je moja sestra bolesna. Njen suprug me je zamolio da dođem kod njih i budem uz nju. Složila sam se. Moja sestra je bila adventista i pozivala me je u crkvu na bogoslužnja sa njom. Kada je crkva organizovala seriju evanđeoskih predavanja, ja sam počela da dolazim. Poruke koje sam u crkvi slušale su toliko razgorele moje srce. Znala sam da su istinite. Ali bila sam lojalna ujakovoj crkvi, jer me je on uveo u hrišćanstvo.

Jedne večeri tokom evanđeoskog sastanka, dobila sam viziju. Videla sam kako se neki adventisti penju na visoku planinu u neku crkvu. Kada sam se probudila iz tih misli, shvatila sam da me Bog poziva da krenem prema većoj istini. Tako da sam odlučila da počnem da proučavam osnovne istine Biblije na sastancima adventističke crkve. Na krštenju dobila sam novo Biblijsko ime *Jestira*. Moj sin je izabrao ime *Josif* jer se i on nedugo zatim krstio. Znam da smo napokon pronašli pravu, istinitu Božiju crkvu. Ne želim ikada da napustim ovu crkvu. Zajedno ćemo stajati za Boga služeći Mu, dok Isus ne dođe po nas.

Nedavno sam saznala da nelke žene muslimanke koje su nekada sa mnom išle u džamiju žele kao i ja nekada da pređu u hrišćanstvo. Molim se da Bog vodi moje korake i odluke. Da On pripremi srce ovih žena, kao što je moje srce bio pripremio i kao što me je sigurno vodio i konačno doveo do prave istinite vere i crkve. Znam da On to hoće i može.

Zahvalna sam Bogu na evanđeoskim predavanjima i adventistima koji su me pozvali u crkvu. Moj život je zauvek promenjen. A vaši misionarski darovi su pomogli i omogućili da upoznam istinu koja me je oslobodila straha i lažne službe Bogu. Hvala vam.

BRZE ČINJENICE

- DRK je druga po veličini zemlja u africi. Prostire se u srcu afričkog kontinenta, okružena sa Kongoom, Zairom i atlantskim okeanom.

- DRK ima burnu istoriju još iz doba kolonijalizma a kasnije i diktature. Zemlja raspolaže velikim potencijalom, ali malo ljudi ima koristi od toga. Trenutno je zemlja pogođena sporadičnim sukobima, posebno duž svoje istočne granice.
- Zvanični jezik je francuski.
- Glavni grad je Kinšasa. Grad leži na obali atlantskog okeana na jednoj strani i reke Kongo.

01. jun 2013.

OBUKA ZA USPEH – KONGO

Lazar je sedeo razmišljajući držeći bradu svojom rukom. Neki među njegovim profesorima državnog univerziteta u Kinšasi u Kongou, su mu dozvoljavali da ne prisustvuje nastavi subotom, čak su i pomerali i dane ispita. Međutim, drugi profesori nisu nikad čuli za adventiste, iako je nekih 500 studiralo na tom velikom univerzitetu koji je brojao 35,000 studenata.

Moramo nešto da preduzmemo da budemo uočljiviji na kampusu, razmišljao je. Studenti adventisti su oformili studentsko udruženje i dobili su odobrenje da svoje sastanke održavaju na nekoj lokaciji na kampusu. Izabrali su neke među sobom koji će ih predstavljati pred akademskim univerzitetskim strukturama, pred kojima će prezentovati svoju želju da budu oslobođeni nastave subotom. Oni se međusobno potpomažu i hrabre da slobodno govore o svojoj veri pred svojim studentskim kolegama.

Ali, univerzitetski studenti su obično zaposleni. Mnogi rade da bi na taj način zaradili novac za plaćanje svojih školarina. Nije jednostavno odvojiti svake sedmice neko vreme da bi se razgovaralo o religiji ili molili. Mladi adventisti su odlučili da posete svaku sobu, nudeći studentima pamflete o Bogu. Oko 11,000 studenata živi na univerzitetskom kampusu. To je odprilike kao da želite da posetite svačiji dom u jednom većem selu. Neki studenti imaju pogrešno mišljenje o adventistima, ne želeći da čuju bilo šta o tome.

Biti aktivan

Adventisti studenti su odlučili da održe seriju evanđeoskih sastanaka i pozvali su pastora da to održi. Preplavili su kampus posterima koji najavljuju predavanja. Kada su sastanci otpočeli velika amfiteatar sala od 7,000 mesta je bila prepuna. Pored studenata, došli su i mnogi profesori. Neki među njima su već bili započeli Biblijska proučavanja sa nekim od studenata adventista. SDA studenti su оформili i hor koji bi nastupao pre svakog predavanja. Serija predavanja je imala zanimljive teme koje su privlačile mlade ljude, kao što su okultizam, magija....

Nakon predavanja 4 profesora koja su se bavila okultnim pojavama su donela i predala pastoru svoje okultna pomagala, knjige, oruđa. Nakon evanđeoske serije nekih 200 posetilaca je odlučilo da sledi Hrista. Danas, adventisti su poznati na univerzitetu. Većina profesora i kolega studenata ne očekuju da adventisti dolaze na nastavu ili polažu ispite subotom.

Studenti se mole za pastora koji bi im služio i obučavao ih, da budu praktičniji i efikasniji u ispovedanju svoje vere na kampusu. Mole se takođe da im Bog obezbedi sredstva kojim bi nabavljali materijale koje bi delili drugima među kojima žive i kreću se.

Žena pomaže ženi

Sestra Šarlota je profesor i vođa službe žena u zapadnom Kongou. Dok je radila na terenu, osećala je uvek potrebu da pomogne ženama, jer mnogo njih nije znalo ni da čita ni piše na svom sopstvenom jeziku.

Okolo 70% žena koje žive na selu ne znaju da čitaju ni pišu. One ne mogu da poboljšaju stanje i okolnosti svojih života, bez tih osnovnih veština. Učiti žene da čitaju i pišu i nauče osnovnu matematiku, zaista predstavlja velike promene u životima tih žena, njihovih porodica i celih njihovih seoskih sredina. Kako žene sa jedne strane poboljšavaju kvalitet svojih života, tako se sa druge strane trude da svoju decu pripreme za bolji i lagodniji život. One sada mogu da samostalno čitaju Bibliju, i vode svoje porodice bliže Hristu.

Godina učenja

Sestra Šarlota je organizovala časove opismenjivanja žena. Nekoliko ljudi je takođe želelo da pristupi ovim časovima. Časovi su bili besplatni i održavali su se dvaput sedmično u toku cele godine. Polaznici ovog kursa su bili pozivani na bogoslužje osmišljeno samo za njih.

Na prvom seminaru je bilo prisutno 50 žena i 3 čoveka. Većina od njih nikada nije ni čula za adventiste pre toga. Seminar se održavao u adventističkoj školi, a sestra Šarlota je koristila za svoj seminar školski materijal. Nekoliko volontera iz lokalne crkve se pridružilo ovom projektu.

Eliza, jedna od studentkinja je izjavila, da je svedok da se adventisti zaista brinu za ljude u svom okruženju, jer pružaju takve kvalitetne programe i seminare potpuno besplatno. Eliza je volontirala na seminaru opismenjivanja a uz to davala časove francuskog. Dok je studirala, Eliza je upoznala Hrista i pridružila se adventističkoj crkvi. Elizin suprug je bio veoma zadovoljan kad je video njeno angažovanje, i zaželeo je i on da dođe u crkvu. Danas oni su jedna srećna adventistička porodica.

Hitna potreba

“Kao profesor, ja imam dar da podučavam druge osobe” Sestra Šarlota dodaje. “Ali još mnog žene iz crkvenog odeljenja za službe žena, žele da pomognu. Ovog tromesečja deo darova trinaeste subote, omogućiće da se napravi centar za vernike laike u kome ljudi i žene mogu da služe Bogu. U kome mogu da se obučavaju da u svojim lokalnim zajednicama širom Kongoa šire Božiju ljubav i vest o Njegovoj žrtvi. Mi moramo reći ljudima da ih Isus voli i da uskoro dolazi po svoje verne sledbenike. Hvala vam što nam pomažete, da objavljujemo tu radosnu vest”

MISIONSKE INFORMACIJE

- Kinšasa je glavni grad i najveći grad u Kongou, sa približno 10 miliona stanovnika. Dok je u Kongou odnos 1:118, u samoj Kinšasi je još manji odnos adventista 1:2,000 ljudi.

- Najhitnija potreba je obrazovni centar (centar za obuku) koji bi omogućio vernicima da dopru do ljudi u gradu od 10 miliona stanovnika.
- Za više informacija o potrebama i mogućnostima za rad u Kinšasi i širom DRK, pogledajte misionijski kvartalni DVD.

08. jun 2013.

BEZ OBZIRA ŠTA – KONGO

Moji roditelji su bili nazovi hrišćani. U mojoj školi je bila sedmična nastava o religiji. Obično su na profesori davali kratke priče iz Biblije da pročitamo i postavljali nam pitanja o tome. Ponekad, te priče su bile toliko zbunjujuće, a ja nisam imao Bibliju da više pročitam o tim pričama. A onda mi je jedan prijatelj poklonio Novi Zavet. Bio sam toliko srećan, jer sam konačno mogao da pročitam te priče sam za sebe i razumem o čemu je reč bilo u njima. Božija Reč mi je postala veoma dragocena.

Seme posejano u mom srcu

Jednog dana, jedan adventistički pastor je posetio moje roditelje. Moj otac ga je pozvao unutra, a nas decu poslao napolje da se igra-mo. Ali ja sam bio veoma radoznao. Sakrio sam se pokraj prozora i osluškivao o čemu su razgovarali. Pastor je objašnjavao da je sedmi dan Subota Gospodnja. Subota mi tada nije ništa značila, ali pasto-rove reči su zasejale seme u mom srcu. Kada sam imao 12 godina, čitao sam Novi Zavet i konačno shvatio Biblijski tekst koji mi nije bio jasan. (Matej 28:1) “A po večeru subotnom, na osvitak prvog dana nedelje dođe Marija Magdalina i druga Marija da ogledaju grob”

Mislio sam da je nedelja Gospodnji Dan, ali ovaj stih je govorio da je sedmi dan pravi Gospodnji Dan. Rekao sam svojim prijateljima o ovome što sam razumeo iz ovih stihova, i željno smo sami čitali stihove. Složili su se da je na osnovu ovog stiha Subota bio sedmi Gospodnji Sveti Dan.

Trčanje u crkvu

Odlučili smo da odemo u adventističku crkvu. U subotu smo rekli našim učiteljima da smo potrebni svojim porodicama kod kuće, i otrčali smo u crkvu.

Bogoslužjenje je već bilo otpočelo. Smestili smo se i slušali bogoslužjenje. Primetio sam da je svako imao Bibliju i čitao samostalno tekstove koje je govornik spominjao. Ja sam poneo svoj Novi Zavet i pokušavao da takođe pronađem stihove. Jedan čovek koji je sedeo pored nas nam je pomagao da nađemo stihove. Tog dana smo zaista mnoge stvari naučili. Dogovorili smo se da naredne subote dođemo ranije u crkvu, da prisustvujemo i Subotnoj Školi.

Bio sam toliko uzbuđen tim svojim novim otkrićem, tako da sam rekao svojoj majci da sam bio u adventističkoj crkvi. "Pronašao sam crkvu koja uči ono što piše u Bibliji" – rekoh joj i pročitah joj stih Matej 28:1. Mama nije ništa rekla, ali nije izgledala srećna.

Sledeće subote, moji prijatelji i ja smo ponovo otišli u crkvu. Dečiji razred u kome smo bili je proučavao 10 Božijih Zapovesti. Kada smo pročitali četvrtu zapovest, u mom srcu više nije postojala nikakva dilema. Kako ljudi to nisu shvatali. Tada smo odlučili da se uvek setimo Božijeg Subotnog Dana i da ga držimo svetim.

Rasprave o veri

U ponedeljak nas je učitelj kaznio što nismo bili na nastavi u subotu. "Biće vremena za religiju kad završite školu" – rekao je. Nakon škole tog dana, ponovo smo odlučili da budemo u svemu verni Bogu.

Moj otac je saznao da sam pobeo sa nastave da bih išao u adventističku crkvu. Upozorio me je da ne idem više nikad u adventističku crkvu. Ali, upoznao sam Boga u adventističkoj crkvi i planiram da idem tamo da Ga slavim tamo. *Bog će me zaštititi* – ohrabrivao sam sebe.

Sledeće subote dok smo išli prema crkvi, naleteli smo na mog oca. Naredio mi je da idem u školu. Kada sam pristojno odbio istukao me

je. Ponekad me tuče pre nego što izađem iz kuće. Pa, bez obzira idem i dalje u crkvu. Jedne subote, otac je pokušao da me ubije svojim velikim nožem, ali me je komšija spasao. Ja sam se iz cele gužve iskrao i otišao u crkvu. Ohrabrio me je stih iz Jevanđelja po Mateju 10:22 "I svi će mrzeti na vas imena mojega radi. Ali koji pretrpi do kraja blago njemu"

Moj otac me se na kraju odrekao, izbacivši me iz kuće. Otišao sam kod nekih vernika iz crkve. Bez obzira na teškoće koje sam proživeo te godine, završio sam školsku godinu sa odličnim uspehom, i bio sam među najboljima u svom razredu.

Još jedna prepreka na putu

Tada su dve škole u našem gradu isključile adventističku decu. Pritisak na moje prijatelje je bio mnogo veliki, tako da su prestali da dolaze u crkvu. Ja sam se zaposlio da bih pomogao u plaćanju za svoje izdržavanje dok sam živeo kod nekih vernika. Kada sam napunio 16 godina tražio sam da budem kršten.

Vernici crkve su učinili toliko mnogo za mene, a moj pastor je platio troškove moje prve dve godine srednje škole. Posvetio sam svoj život da postanem Božiji sluga, sveštenik.

Završio sam srednju školu i radim da budem primljen na smer pastoralne teologije na Lukanga adventističkom fakultetu na istoku Kongoa.

Zahvalan sam Bogu što je nekoliko članova moje rodbine primilo Hrista u svojim životima. Molim se da moji roditelji dođu Hristu i veri koju smatram toliko vrednom.

Molim se takođe da Lukanga adventistički univerzitet ispuni svoju misiju i pripremi mlade ljude za večnost sa Bogom.

BRZE ČINJENICE

- Lukanga Adventistički univerzitet ima više od 500 studenata i brzo napreduje. To je jedini francusko govorni adventistički univerzitet u centralnoj africi.
- Oko 40% studenata na Lukanga univerzitetu nisu adventisti.

- Fakultet proširuje svoje prostorije za boravak studenata, ali su mu neophodne veće učionice da bi služile rastućem broju studenata. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoćiće da se obezbedi novi blok učionica u ovoj visoko obrazovnoj ustanovi.

15. jun 2013.

ODLUČNA DA LETI – KONGO

Četvorogodišnja Katungu je posmatrala kako kovčeg sa telom nje-ne majke biva pogreben u zemlji. Smrt je svugde bila prisutna u selu u kome su Katungu i njeni roditelji živeli. Tako da je odvajanje bilo često. Njen otac nije mogao sam da se stra o 12 svoje dece, tako da su rodbina i komšije preuzele brigu o njima. Katungu je živela sa dvoje svoje starije braće. Retko je viđala ostalu braću i sestre. Pomagala je svojoj braći tako što je donosila vodu sa izvora i pronalazila drva za loženje vatre za kuvanje. Kad je imala 10 godina, njen život je opet promenio tok. Komšije adventisti ponudili su da Katungu pređe kod njih i da joj pomognu da ide u školu. Nisu imali puno novca, ali su učinile sve što su mogli da skupe dovoljno novca da podižu ovu malu devojčicu. Njena braća su znala da ne mogu da joj obezbede školovanje, tako da su prihvatili ponudu da pređe da živi kod komšija.

Novi život

Katungina nova porodica je imala troje male dece, tako da se Katungu starala o njima. Uz to je donosila vodu sa izvora za kuvanje i pranje, drvo za vatru i kuvanje i druge poslove po kući da bi olakšala posao svojoj novoj porodici. Za uzvrat dobila je pažljivu, brižnu porodicu i finansijsku pomoć da krene u školu. Katungini pravi roditelji nisu bili religiozni. Nasuprot njima, nova porodica je vodila sa sobom subotom u crkvu. Pričali su joj često Biblijske priče i naučili su je da se moli. Uskoro je upoznala Isusa zavolevši Ga, oslanjajući se na Njega za vodstvo u svom životu. Kada je njena nova porodica bila u finansijskom škripcu, Katungu je još vrednije radila da zaradi za svoje školovanje. Sekla je drva i nosila na seosku pijacu, i tamo bi ostajala dok ne bi prodala sve

što je ponela. Novac je koristila za plaćanje svojih školskih troškova. Ali kad nije bilo dovoljno novca, sekla bi još više drva za prodaju. Kada nije mogla da zaradi dovoljno za školarinu, pravila bi pauzu u svom školovanju dok nebi zaradila dovoljno novca za školske troškove.

Odlučna da uspe

Mnogo puta joj je bilo teško da vidi svoje drugare kako idu u školu, da ih sluša kako pričaju o nastavi. Ali umesto da bude obehrabrena, Katungu se okrenula prema Bogu. Molila se da joj Bog da snagu i veru koja joj je bila potrebna da nastavi dalje, da se ne preda. I Bog je uslišio njene molitve. Završila je srednju školu u 22-oj godini.

Ali umesto da slavi, nastavila je naporno da radi. Imala je cilj i san. San koji je znala da dolazi od Boga. Želela je da ode na univerzitet i postane učiteljica. Nije imala novca, ali nije bila time obehrabrena. I ranije često nije imala novca. Znala je da će joj Bog nekako pomoći. Pomagao joj je i u osnovnoj i srednjoj školi. Njena maćeha je često ohrabivala da sledi Boga. Jednog dana jedna žena je došla u Katungin dom. Ona je ispričala Katungi o Lukanga adventističkom univerzitetu. Znala je istog trenutka, da je bila Božija volja da ode tamo i studira. Univerzitet nije mogao da joj ponudi besplatno školovanje, ali joj je obezbedio posao i mogućnost da zaradi za svoju školarinu.

Priprema za let

Katungu je otputovala na univerzitet i počela da radi da zaradi za svoju školarinu. Ustajala bi rano i radila do kasno u noć čisteći učionice i kancelarije. Prala je veš drugim studentima i sadila baštu za svoju hranu. Nakon nekoliko meseci napornog rada, imala je dovoljno novca da upiše školovanje. I dok pohađa nastavu, radi tako da ubrza dan kada će Bog da ispuni njen san da postane učiteljica.

Šta god da radi najpre traži od Boga u molitvi savet. “Molitva je osnov hrišćanskog života, tajno oružje svakog hrišćanina” – kaže Katungu. Godinama se moli za svoju braću i sestre, koji su raštrkani u nekoliko sela blizu njenog rodnog mesta. Svremena na vreme se viđa

sa njima i verno deli i širi svoju veru. Neki je slušaju, neki ne, ali se ona ipak moli za sve njih.

I pored teškog života koji je imala, ona je uverena da je Bog vodi. “Bog nije obećao lagodan život, ali znam da me je doveo dovdde i da će nastaviti da me vodi i brine o meni i u buduće. Zahvalna sam Bogu na porodici koja me je upoznala sa Isusom i divnu priliku koju imam da stičem obrazovanje na Lukanga univerzitetu. Bog mi daje krila. Osećam da mogu da letim!”

Deo darova trinaeste subote omogućiće da se izgradi blok učionica kojim bi se proširio kapacitet Lukanga univerziteta. Na taj način još mnogi mladi ljudi bi mogli da se pripremaju za službu Bogu. Hvala vam što vašim novčanim darovima potpomažete da mladi ljudi u Kongou dobiju priliku da ispune Božiju viziju u njihovim životima.

BRZE ČINJENICE

- Kongo je jedna od najsiromašnijih zemalja na svetu. Ljudi koji žive u istočnom delu Kongoa trpe velike nevolje usled ratnih razaranja u zadnjih dvadeset godina, uključujući i sporadične prekogranične sukobe sa Ruandom.
- Većina stanovnika Kongoa živi od onog što mogu da proizvedu na malim obradivim parcelama, što mogu da prodaju ili zamene za zadovoljenje svojih svakodnevnih životnih potreba.
- Iako se većina stanovništva izjašnjava kao hrišćansko, mnogi nemaju nikakav lični odnos sa Isusom Hristom.

22. jun 2013.

LUD ZA HRISTA – KONGO

Emanuel je ležao u krevetu, glava mu je bila prekrivena zavojima. Nije mogao da se seti nesreće koja ga je dovela do bolnice. Ali, bol je osećao. *Šta sam učinio da zaslužim ovo?* – pitao se.

Emanuel je bio učenik poslednjeg razreda srednje škole. Dobro mu je išlo, i očekivao je skorašnje diplomiranje. Ali dok su njegovi školski drugovi išli na dodatne časove za pripremu za državni ispit,

Emanuel je bio zakovan za krevet u bolnici. Ti ispiti su stajali kao ogromna prepreka između njega i njegovog sna o odlasku na studije. Ako ne bude imao dovoljno dobre rezultate na državnom ispitu, neće diplomirati. Emanuel je bio otpušten iz bolnice i na vreme ali nije mogao da ima dobre ocene da bi diplomirao. Neće mu biti dozvoljeno da ponovi poslednju godinu u istoj školi, tako da je počeo da traži školu koja će ga primiti. U Jednu stvar je bio uveren: neće se predati i sve napustiti sada, kada je bio toliko blizu kraja.

Druga šansa

Jednog dana Emanuel je upoznao Klementa, jednog adventističkog momka, koji je takođe tražio školu, da upiše svoju poslednju godinu. Oba momka su otišla u adventističku školu i tamo razgovarala sa direktorom. Direktor je rekao ovim mladićima da nema mesta za više učenika, ali je ipak predao momcima upisni formular da popune, pa ako se ukaže neka prilika. Mladići su popunili upisni formular i zahvalili se direktoru. Nekoliko dana kasnije, dok su se zajedno bili na gradskoj pijaci, zazvonio je Emanuelovom mobilni telefon. To je bio direktor škole koji je rekao da se otvorila mogućnost da oba momka budu primljena u školu. Emanuel se zahvalio direktoru i brzo preneo lepu vest Klementu.

Klement je živio daleko od škole, tako da ga je Emanuel pozvao u svoj stan, tako da obojica mogu da budu blizu škole, i zajedno idu na nastavu.

Novi put

Škola je počela sa nastavom i momci su zajedno učili. Klement je pomagao Emanuelu u Biblijskoj nastavi i delio sa njime i druge biblijske istine, uključujući i zapovest o svetkovanju subote, i pozvao Emanuela da mu se pridruži u odlascima u adventističku crkvu. Emanuel je željno upijao istine koje nikad ranije nije čuo.

Jednog dana jedan adventistički pastor je navratio da Emanuelovog doma da obiđe momke. Ponudio je da proučava Bibliju sa njima,

i obojica su se rado odazvala pozivu. Tokom te školske godine, Emanuel je predao svoj život u Hristove ruke i zatražio da bude kršten.

Kada su ljudi koji su izdavali stan Emanuelu, čuli da odlazi u adventističku crkvu, zatražili su da napusti stan. Njegov deda mu je ponudio da živi sa njime do kraja školske godine. Kada se škola završila, Emanuel je ponovo izašao pred komisiju za polaganje državnog ispita. Zatim je otišao kući kod svojih roditelja da čeka rezultate. Znao je da će se suočiti sa mnogim pitanjima roditelja i rodbine. Često su mu se braća rugala i podsmevala pitajući ga “Što si tako glupu odluku doneo? Da si ostao u porodičnoj religiji, postao bi uticajna ličnost, a ovako si neko ko nema budućnost”

Emanuelu je bila potrebna duhovni oslonac u životu. Otišao je da razgovara sa adventističkim pastorom. Pastor je ohrabrio momka, predlažući mu da se preseli u obližnji grad gde je mogao da radi da zaradi za svoje školovanje, da pohađa adventistički Lukanga univerzitet. Na Emanuelovo iznenađenje njegov otac je podržao ideju ovog mladog čoveka i čak mu je i dao novac za putne troškove.

Emanuel je putovao do Lukanga Univerziteta, gde se pridružio programu za studente koji nemaju školarinu ili finansijsku podršku. Dok je vredno radio, razmišljao je o Božijoj volji u svom životu i planovima za budućnost. Planirao je da studira biznis, ali je ubrzo shvatio da Bog ima drugačije planove. Bog ga je pozvao u svoju službu da bude propovednik radosne vesti o Božijoj ljubavi.

Emanuel je shvatio da je nesreća koja mu se dogodila u srednjoj školi, zapravo bio put kojim je upoznao Isusa i krenuo u budućnost. “Moja braća kažu da sam lud” “Ja sam lud za Hristom, jer je On izvor života i svake mudrosti”

Molim se da jednog dana moja porodica uvidi mudrost moje odluke da sledim Hrista, i da krenu mojim putem.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoćiće da se izgradi dodatni blok školskih učionica na Lukanga adventističkom univerzitetu, tako da još mnogi studenti mogu da stiču obrazovanje u hrišćanskom okruženju i upoznaju Spasitelja baš kao što je i Emanuel (s’nama Bog P.P) to učinio.

MISIONSKE INFORMACIJE

Lukanga Adventistički univerzitet se nalazi na severoistoku Kongoa. Škola brzo napreduje kao odgovor na kvalitetno univerzitetsko obrazovanje koje pruža. Ovaj rast rasteže i daleko prelazi finansijske mogućnosti škole i verništva crkve koje stoji iza škole.

Značajan broj studenata koji žele da upišu školovanje ne potiču iz adventističkih porodica. To otvara novo misionarsko polje za crkvene vođe u ovoj drugoj po veličini zemlji u Africi.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoćiće da se izgradi dodatni blok školskih učionica na Lukanga adventističkom univerzitetu, tako da još mnogi studenti mogu da stiču obrazovanje u ovoj značajnoj ustanovi.

29. jun 2013.

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

Uvodna pesma: Hrišćanske Himne, himna br. 188.

Dobrodošlica: Vođa Subotne Škole

Molitva

Program

Darovanje: Dok se darovi prilažu i prikupljaju zamolite decu da pevaju neku pesmu koju su naučili ovog tromesečja

Završna pesma: Hrišćanske Himne, himna br. 320.

Molitva

* * *

Učesnici: Dva ili tri govornika koji će se smenjivati. [*Učesnici ne moraju da znaju svoje deonice napamet, već da budu dovoljno upoznati za materijalom, tako da ne moraju da čitaju sve iz skripte.*]

Rekviziti: Karta Istočno Centralne Afričke Divizije (ICAD). (Skenirati mapu na poleđini pouke i projektujte je na platno, ili nacrtajte mapu na velikom listu papira)

* * *

Govornik 1: Ovog tromesečja fokusirali smo se na ICAD, koji obuhvata sledeće zemlje Keniju, Tanzaniju i Kongo. Započnimo sa Kenijom.

Govornik 2: Prvi misionari su došli u Keniju 1906 godine i smestili su se pokraj obale jezera Viktorija na zapadu Kenije. Posao je bio težak i opasan. Ali misionari su opstajali i delo je napredovalo. Danas u Keniji odnos adventista je 1: 61.

Od početka, obrazovanje je postalo značajna poluga crkvenog misionarskog dela. Jednostavne osnovne škole su bile otvarane, a zatim i nekoliko srednjih. 1978 otvorena je prva visokoškolska ustanova – univerzitet istočne afrike Baraton, sa 20 studenata upisanih prve godine. Ova škola je bila prva privatna školska ustanova u Keniji koja je javno bila priznata od strane Kenijske vlade. Kada je škola dobila zvanični status univerziteta 1993, broj upisanih studenata je iz godine u godinu, kao pečurke nakon kiše, rastao. Danas 1,200 studenata stiče obrazovanje i diplome iz teologije, edukacije, biznisa, nauke, medicine i brojnih drugih predmeta.

Univerzitet privlači studente širom Afrike, kao i Azije i Amerike. Brzi napredak i rast ove školske ustanove je rastegnulo njene kapacitete i izvore. Univerzitetu su potrebne zgrade za venčane studente, da bi se održao visoki standardi u obrazovanju.

Ali univerzitet ne vodi brigu samo o studentima, već i o mlađima. Jedna od najhitnijih potreba je zamena i dogradnja stare, zapuštene zgrade gde se nalazi blok učionica osnovne škole na kampusu. Mnogi roditelji koji bi želeli da njihova deca steknu hrišćansko obrazovanje od svoje rane mladosti, se plaše i oklevaju da pošalju svoju decu u oronulu školu. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja, pomoćiće da se izgradi novi blok učionica za osnovnu školu, koji će omogućiti sigurnost i udobnost za najmlađe učenike na kampusu, tako da im samo preostaje da se posvete učenju i napredovanju svog obrazovanja.

Govornik 3: Tanzanija se prostire južno od Kenije i Ugande. Arapski trgovci koji su se bili nastanili duž obale i počeli da mešaju sa lokalnim stanovništvom, šireći svoju religiju – Islam. Danas je jedna trećina ljudi u Tanzaniji Islamske veroispovesti.

Medicinske ustanove su efikasan način dosezanja do ljudi u kulturološkoj i religioznoj raznolikosti ljudi u Tanzaniji. 1972 je mala klinika osnovana u jednoj prostoriji kuće misionara koji su radili u Mvanzi, gradu na južnim obalama reke Viktorija na severu Tanzanije. Mala ambulanta je izrasla u medicinsku kliniku sa 15 kreveta u bolničkom odeljenju, sa laboratorijom, natalnim odeljenjem, sa pratećom medicinskom negom za žene, odeljenjem hitne službe, kao i prostorijama za održavanje seminara o zdravlju i sličnim temama. Klinika opslužuje okolnu populaciju od milion ljudi.

Svakog dana oko stotinak ljudi poseti ovu adventističku kliniku. Oni dolaze na ovo mesto sa poverenjem, jer znaju da se adventisti brinu i da će učiniti sve za njih i njihovo zdravlje. Uporedo sa medicinskom negom, oni prihvataju i službu pažnje i ljubavi koju osoblje pokazuje prema svakome ko dođe u kliniku. Kada vide koliko se i kako adventisti brinu o njima, onda postaju spremni da čuju i Božiju poruku ljubavi takođe.

Godinama unazad, vlada je ohrabivala adventiste da izgrade veliku bolnicu, da prošire svoju medicinsku službu, da pomognu da kvalitetna medicinska briga podigne kvalitet života u toj oblasti. Vernici crkve u Tanzaniji se nalaze pred velikim izazovom i velikim potencijalima, da izgrade veliku bolnicu na zemljištu uz postojeću kliniku. Učinili su velike napore, pokazujući veliki napredak, ali ne mogu završiti celi posao sami.

Deo današnjih darova ove subote, pomoćiće da se dovrši izgradnja i opremanje bolnice, tako da fizički životi mnogih ljudi budu spašeni, a njihove duhovne potrebe zadovoljene poznanstvom sa Izvorom svega postojećeg Gospodom Isusom Hristom.

Govornik 4: Kongo je druga po veličini zemlja u afriци. Prostire se u središnjem delu afričkog kontinenta, u njemu se nalaze tropske džungle i hladne planinske šume. Njegovo stanovništvo je isto toliko raznoliko koliko i sama raznovrsna prirodna okolina ove zemlje.

Iako Kongo leži na značajnim mineralnim bogatstvima, njegovi stanovnici su među najsiromašnijim na svetu. Godine neefikasne vladavine, česti etnički sukobi oko vlasti su doveli zemlju do propasti, a sam narod do siromaštva. Bez obzira na teške okolnosti života u kojima narod živi, adventistička crkva u Kongou napreduje.

Odnos adventista prema ostalim ljudima je 1: 118.

Lukanga mali ali rastući adventistički univerzitet se nalazi u planinskim visoravnima na severoistoku Kongoa. Kao i većina adventističkih obrazovnih institucija, otpočeo je rad kao škola teologije, a uznapredovao do diploma za obrazovanje, biznis i druge oblasti. Škola se bori da održi kvalitet sa rastućim brojem studenata koji se iz godine u godinu upisuju. Nove spavaonice i prostorije za studente će biti uskoro izgrađene, za rastući broj studenata. Ali je školi takođe neophodan novi blok dodatnih učionica. Deo darova ove trinaeste subote, pomoćiće da se izgradi veliki auditorijum i učionice u kojima će nove generacije studenata moći da se obrazuju.

Govornik 5: Glavni grad Kongoa je Kinšasa. Dok je u zemlji prosek 1:118, u oblasti oko glavnog grada Kinšase ima samo 5, 000 adventista na 10 miliona stanovnika, što predstavlja odnos 1:2,000. While the country as a whole has one Adventist for every 118 people, the region of Kinshasa has only about 5,000 Adventists among its 10 million residents, or one Adventist for every 2,000 people. Pioniri Svetske Misije rade u gradskim područjima u kojima malo ili uopšte nema adventista. Nestabilna politička vlast je ionako težak položaj adventista, učinila još težim, učinivši skoro nemogućim dobijanje teološkog obrazovanja. Vernici nemaju dovoljno novca da šalju pastore na Lukanga adventistički univerzitet da usavršavaju svoje obrazovanje. Radnicima laicima i samim pastorima je neophodna pomoć jer stoje nad provalijom, pokušavajući da dopru do onih koji još nisu čuli za Božiju poruku datu adventističkoj crkvi da je širi među ljudima. Deo darova trinaeste subote pomoćiće da se izgradi obrazovni centar u Kinšasi, u kome će moći pastori i vernici laici, pioniri Globalne Misije da stiču obrazovanje i iskustva za službu ljubavi prema drugim ljudima.

Deca u Kinšasi vole Boga i vole da šire Njegovu ljubav na druge ljude. Ali samo nekoliko crkava ima zasebne prostorije, učionice u kojima se deca mogu okupljati u subotno jutro. Većina dece koja dolazi u adventističku crkvu u Kinšasi se okuplja ispod nekog drveta u dvorištu ili kod kapije. Takva mesta okupljanja i održavanja bogoslužjenja ne mogu da privuku pažnju dece na poruku iz Biblije koja se iznosi. Posebni dečiji dar ovog tromesečja, pomoćiće da se izgrade 2

centra, za dve najveće crkve u Kinšasi, u kojima deca mogu da održavaju svoja bogoslužjenja, učeći se da postaju učenici Gospoda Isusa.

Govornik 6: Današnji darovi će mnogo čemu da doprinesu: pomoćiće izgradnju školskog bloka učionica za univerzitet i osnovnu školu, bolnicu, centar za obuku vernika laika i dečije centre za održavanje njihovih bogoslužjenja. Postavimo sebi pitanje, “Šta Bog želi da ja učinim za svoju braću i sestre u ICAD, kako bi oni mogli da dovrše svoje delo u tom velikom delu sveta?”

[Prilaganje darovanja]

ISTOČNO-CENTRALNA AFRIČKA DIVIZIJA (ICAD)

ICAD	Crkve	Grupe	Broj vernika	Populacija
Istočna Afrika	4,575	4,520	707,883	52,000,000
Istočni Kongo	210	377	57,906	9,600,000
Etiopija	812	312	128,337	88,050,000
Ruanda	1,609	544	534,704	11,000,000
Tanzanija	2,105	1,918	437,573	46,300,000
Uganda	833	1,881	232,235	34,600,000
Zapadni Kongo	590	617	355,342	39,000,000
Misionska Polja	1,314	1,124	297,793	43,621,000
Total	12,048	11,293	2,751,773	324,171,000

PROJEKTI

- Izgradnja smeštaja za profesore i oženjene studente na univerzitetu istočne afrike Baraton u Keniji.
- Izgradnja bloka školskih učionica u Baraton osnovnoj školi na istoimenom kampusu univerziteta.
- Proširenje i opremanje adventističke bolnice Mvanza u Tanzaniji.
- Izgradnja bloka školskih učionica na adventističkom univerzitetu Lukanga u Kongou.
- Izgradnja centra za obuku vernika laika u Kinšasi, Kongo.
- Izgradnja dva centra za dečija bogoslužjenja u najvećim crkvama u Kinšasi, Kongo.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2012.
Za internu upotrebu